

begynder at nævne, at der er færre på overførselsindkomster, så er det jo ikke sandt. Der er flere nu i 1996, end der var i 1992. Nu var jeg så venlig, da jeg nævnte tallene, kun at tage orlovs-personer med for at nå tallet 313.000. Hvis vi tager personer på efterløn og på overgangsydelse med, så når vi et tal, der hedder 467.000 på nuværende tidspunkt.

Det er altså en stigning siden 1992, på trods af at der har været et konjunkturopsving og vi har 30 mia. kr. i underskud på statens finanser. Når jeg ser lidt nostalgisk tilbage, var det trods alt sådan, at der i året 1986-87 var et overskud på statens finanser på ca. 5 mia. kr. og en ledighed på 220.000 på det tidspunkt, hvor der var et konjunkturopsving, som var væsentligt svagere end det, vi har oplevet nu. Det, der er ærgerligt, er, at man i virkeligheden har forspildt mulighederne for at få rettet op på fingene og dermed sikret, at flere er i beskæftigelse.

Det er så også et svar til hr. Bruno Jerup, når hr. Bruno Jerup endnu en gang spørger, hvor der skal skæres.

Der er ikke nogen, der skal beskæres. Jeg forstår godt, hvis hr. Bruno Jerup ikke forstår, hvordan en dynamisk erhvervs politik kan se ud. Det er måske fjernet fra den opfattelse, man har i Enhedslisten, men ideen i en dynamisk erhvervs politik er altså netop, at flere kommer i arbejde, så der ikke er brug for, at så mange er på dagpenge eller på bistandsydelse. Der er ikke behov for beskæring, der er tværtimod behov for at sikre, at ressourcerne skaber den nødvendige vækst i private virksomheder.

Hr. Bjørn Elmquist spørger til, hvad det egentlig er, vi gerne vil, og hvordan det hænger sammen med den tale, jeg holdt. Det mener jeg jeg sagde ganske klart. Jeg sagde da i min tale, at vi i Venstre har et venligt og hjælpsomt sind, og at vi gerne rækker regeringen og finansministeren en hjælpende hånd. Jeg ved ikke, om det kan formuleres kønnere. Jeg synes egentlig, det lyder meget kønt, og det er Venstres sindelag.

Så spørger hr. Thulesen Dahl, hvad Venstre vil stemme, og det er også lidt det samme, hr. Jes Lunde er inde på. Det forudsætter vel i virkeligheden så, at vi får en dispensation fra forretningsordenen, hvis vi her i dag allerede skal have anden og tredje behandling af finansloven, for vi agter i Venstres folketingsgruppe at forholde os til det, der ligger på bordet, før vi tager stilling til, hvilken farve vi trykker på her i salen.

Så jeg vil altså sige både til hr. Jes Lunde og til hr. Thulesen Dahl, at de er nødt til at vente, til vi ser, hvad det egentlig er den politiske virkelighed bringer for dagen.

Pia Christmas-Møller (KF):

Man skal lede længe – meget længe – for at finde et finanslovsforslag med et så lavt ambitionsniveau. Forslaget er totalt blottet for visioner og kemisk renset for noget, der bare kunne ligne fremadrettede initiativer.

Forslaget kunne måske nok være rosværdigt for en bogholder i en større virksomhed, men ikke for en regering, der vil lede Danmark frem mod et nyt årtusinde. Finansloven er jo mere end blot et budget. Finansloven er den lov, der mere end nogen anden lov fastlægger rammerne for, hvilken retning samfundet skal udvikle sig i, men læser man regeringens forslag til næste års finanslov, må man forstå, at regeringen stiller sig tilfreds med bare at administrere udviklingen.

Finanslovsforslaget dokumenterer dermed, at der er brug for en ny borgerlig regering. Det dokumenterer, at der er brug for en regering, der tør, kan og vil gennemføre de reformer, som skal til for at sikre velfærdssamfundet fremover.

Desværre har vælgerne sammensat Folketinget sådan, at der ikke er 90 mandater bag kravet om en ny borgerlig regering. De borgerlige partier har ganske enkelt ikke mandater nok til at vælge Nyrup-regeringen.

Det står heller ikke i vores magt at fremtvinge et folketingsvalg, fordi Enhedslisten og SF lige som sidste år har udspondt et sikkerhedsnet under regeringen. Det er de barske, men parlamentarisk uomgængelige kendsgerninger. Sådan var det sidste år, sådan er det i år, og det er uanset nok så megen ønsketænkning hos nok så mange lederskribenter og andre.

De korslagte armes politik er ikke os af den simple grund, at vi ikke frivilligt vil overlade den politiske kampplads til venstrefløjen med de ulykker, det uundgåeligt vil føre med sig. Derfor går Det Konservative Folkeparti til finanslovsforhandlingerne med det klare mål at skaffe massive borgerlige resultater. Om det lykkes at opnå den samme aftale er helt og holdent op til regeringens vilje til at rykke. Og rykkes det skal der virkelig, for Det Konservative Folkeparti har ambitioner på Danmarks vegne. Vi har visionerne, vi har de konkrete forslag, og vi har lagt dem frem.